

Mittellegi, l'aresta de l'Eiger i altres ascensions de l'Oberland

Text i fotos: **David Mengual i Padrós**

El massís central de l'Oberland bernès al cor de Suïssa possiblement alberga la concentració de geleres més important dels Alps, flanquejades per una desena de cims que superen els 4.000 m. En aquest article us proposem dues activitats diferents perquè us feu una idea de les possibilitats que té aquesta vasta extensió alpina: una escalada al mític cim de l'Eiger per l'aresta Mittellegi –probablement una de les arestes més maques que podríem trobar– i una travessia que s'endinsa fins al cor glaçat del massís, que ofereix uns paisatges realment feréstecs.

Quan baixem del Mönch veiem, en la llunyania, el Gross Fiescherhorn.

UNA ESCALADA AL MÍTIC CIM DE L'EIGER (3.970 m)

Un cim mític i llegendari per on es miri, i amb una climatologia sempre canviant que obliga a progressar amb eficàcia, seguretat i rapidesa.

L'Eiger i la Mittellegi des de Grosse Scheidegg.

L'itinerari

Estació d'Eismeer (3.159 m) – cabana Mittellegi (3.355 m) – aresta Mittellegi – Eiger (3.970 m) – Nördl Eigerjoch o coll nord de l'Eiger (3.614 m) – Südl Eigerjoch o coll sud de l'Eiger (3.759 m) – refugi del coll del Mönch (3.657 m).

L'aproximació

Cal agafar el tren de la Jungfrau, que no és precisament econòmic. Es pot agafar a Interlaken, a Grindelwald o a Lauterbrunnen. Si es puja amb el tren de les set del matí i es baixa qualsevol dia abans de les dotze del migdia, el bitllet d'anada i tornada té un descompte molt important.

En arribar amb el tren a l'estació d'Eismeer (3.159 m) sortim a la galeria que a través de quatre grans finestres ens permet veure des de la gelera Fiescher fins a la mateixa cabana Mittellegi a la qual ens dirigim, que està situada sobre la Mittellegi Hörnli.

És impressionant observar la cara nord del Gross Fiescherhorn, que des del cim es precipita 1.250 m sobre la gelera. És impressionant per l'altura i per l'extensió de la paret que penja d'una aresta de gairebé 4 km de llargada.

Davant l'admiració dels turistes, sortim de l'estació per la petita porta que des del final de la galeria, en la direcció del tren, dóna accés a un sinistre túnel

que ens deixa a la gelera. És un túnel fred, fosquet i glaçat. Poc després d'entrar-hi, enmig de la foscor ens hem de calçar els grampons. Un cop a la sortida, un parabolt ens permet assegurar el salt a la gelera. Hi ha una rimaia.

La neu és tova i gairebé no hi ha traça. Ens dirigim cap a la cabana que tenim al davant tot flanquejant la paret sud-est de l'Eiger. Tenim dues opcions. La primera consisteix a arribar fins al primer esperó rocallós i des d'allà flanquejar per roca fins a la cabana. Una cordada de suïssos que ens segueix opta per aquest itinerari. Segons les ressenyes, l'entrada a la roca consisteix en un llarg d'escalada de grau III. No ho acabem de veure clar amb les botes de plàstic que duem i no ens acabem de decidir. Encara no estem posats en el tema, com sempre ens pesen moltíssim les motxilles, i triem la segona opció, que consisteix a perdre uns metres d'altura per la gelera i avançar fins a la vertical de la cabana. Un cop la tenim al capdamunt, més de 200 m per sobre nostre, accedim a l'esperó rocallós, equipat amb grans estakes, que ens permet arribar sense problemes al refugi —«sense grans problemes» vol dir que es camina per unes terrasses pedregoses plenes de sorreta fina que fan de mal passar. Quan esdevé molt dret, cal grimpar una mica. La inclinació no deu superar en cap moment els 45°; per tant, gai-

rebé no cal ajudar-se amb les mans, tot i que tampoc no resulta fàcil i no es pot abaixar la guàrdia.

El refugi està penjat al bell mig de l'aresta... Mentre pujàvem amb el cremallera, vam veure en un vídeo publicitari que l'any 2001 van substituir la vella cabana per aquesta altra de més moderna, amb cinquanta places de capacitat entre l'edifici principal i un edifici annex en forma de barril. A nosaltres ens instal·len en aquest barrilet, tot i que només som una dotzena de persones.

Des del refugi, a més del panorama que divisàvem des de l'estació, veiem la vall de Grindelwald, el poderós Schreckhorn i la nostra aresta...

L'aresta, des d'aquí, ens fa respecte. Mirant-la seriosament em sembla que preferiria haver-la fet que haver-la de fer..., però ja som aquí i ho haurem d'intentar.

DP: 326 m, DB: 150 m, H: 2 h 15 min

L'ascensió

Sortim els darrers, a les cinc de la matinada —la guarda ho va decidir així, sense consultar-nos-ho, i ens n'adonem quan ens despertem.

Encordats i amb el casc posat, iniciem l'escalada pràcticament a la mateixa terrassa de la cabana. L'aresta és fina com ella sola. Les gramponades ens indiquen constantment la ruta que hem de seguir. L'itinerari és obligat i laboriós: obligat perquè si ens desviem cap a la cara nord o la cara sud, la dificultat augmenta sobtadament i reculem encara més ràpid; laboriós perquè en tot moment som en un terreny delicat i que requereix tota l'atenció del món. La dificultat tècnica no supera en cap moment un grau IV—. És de II i III sostinguts, i quan augmenta una mica trobem les cordes fixes. Hi ha 200 m de corda fixa. A més, en els passos més delicats trobem parabolts, pitons i alguna anella o estaca. Així i tot, segons la neu —com sempre—, és necessari portar quatre o cinc friends variats, alguns tascons i algun pitó per si de cas.

Després d'un primer tram horitzontal fins a un gran gendarme, segueix un segon tram molt més dret i equipat amb tres cordes fixes. L'aresta es tomba i arribem a un nou gendarme, el Grosser Turm (3.692 m), de fàcil accés. Descendim fent un ràpel de 15 m, equipat amb una anella que ens deixa en una bretxa a l'inici d'una corda fixa molt curta, de 4 o 5 m, però totalment vertical i sense presa de peus. Un cop de força ens deixa al capdamunt. Mirant enrere ens adonem que en cas d'haver de tornar sobre les nostres passes, superar el tram del ràpel de pujada ens pot donar problemes —tot i que sempre hi ha alguna cordada que recula. Haurem d'intentar arribar al cim i baixar per la via normal, per si de cas... L'aresta es torna a tornar per uns moments i poc més amunt s'inicia la llarga corda fixa final sobre la cara nord. S'hi intueix el buit... Si la utilitzem no hi ha cap dificultat, però tot i que treballem molt amb els peus, també se'ns cansen molt els braços. Sens dubte, com passa en altres cims, la dificultat seria molt superior si no fos per aquestes cordes. Al final de la

La cabana Mittellegi i l'aresta homònima.

Els refugis

Cabana Mittellegi (3.355 m)

Tel.: 00 41 (0) 338 541 280
00 41 (0) 338 530 366
Fax: 00 41 (0) 338 541 295
www.grindelwald.ch/mittellegi
gomountain@bluewin.ch

Cabana del Mönch (3.657 m)

Tel.: 00 41 (0) 339 713 472
00 41 (0) 338 536 235
www.moenchsjoeh.ch
info@moenchsjoeh.ch

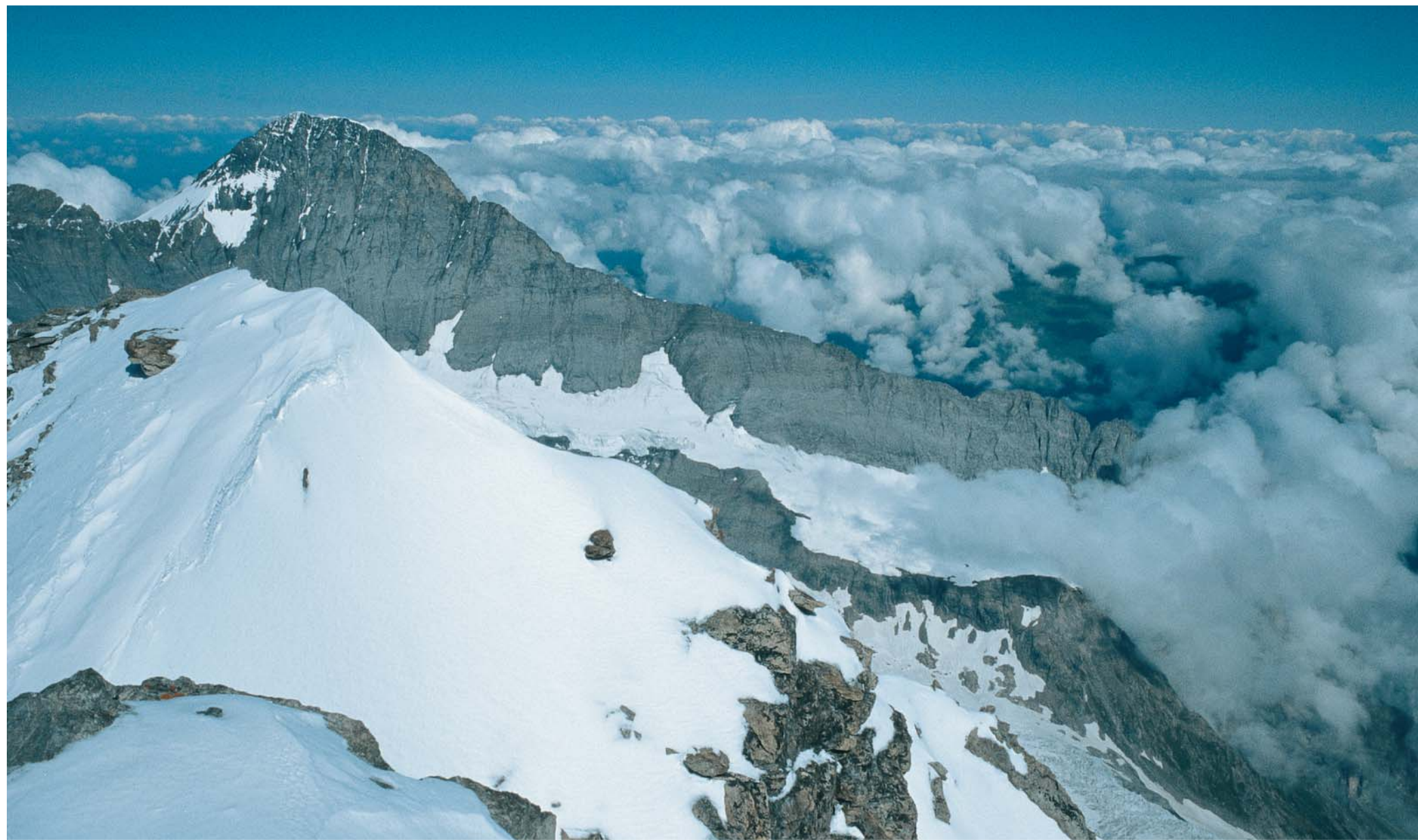
Refugi de Finsteraarhorn (3.048 m)

Tel.: 00 41 (0) 338 552 955
00 41 (0) 339 714 080
www.finsteraarhornhuetten.ch
finsteraarhornhuetten@bluewin.ch

Refugi de Konkordia (2.850 m)

Tel.: 00 41 (0) 338 551 394
00 41 (0) 338 533 072
www.konkordiahuetten.ch
info@konkordiahuetten.ch

La cabana, l'aresta Mittellegi, el cim de l'Eiger, l'aresta sud i el coll sud es veuen perfectament des del cim del Gross Fiescherhorn.

corda s'inicia l'altiva i fina aresta summital que ens deixa al cim (3.970 m); és una aresta de neu preciosa. El cim és de reduïdes dimensions. Tot just ens hi podem asseure per menjar una mica abans d'iniciar el descens. Es nota el buit que tenim sota els peus per totes bandes; tant per la paret sud, com per la paret nord –des d'aquí intuïm i sabem que es precipita sobre Kleine Scheidegg, però no ho veiem.

El descens

Hi ha dues vies de descens: per l'aresta oest fins a l'estació d'Eigergletscher o per l'aresta sud fins a la cabana del coll del Mönch, que és la via normal per pujar al cim de l'Eiger. Triem la segona opció, que és una baixada entretinguda, obligada i laboriosa, i presenta un risc molt important de caiguda de pedres. Consisteix en una bona desgrimpada i una successió de cinc ràpels de 25 m i ben equipats que ens permeten perdre altura ràpidament per accedir a l'Eigerjoch nord. Quatre dels cinc ràpels estan equipats amb anelles sòlides; en el quart, però, cal penjar-se d'una vella corda i d'una baga en bon estat, i el darrer és senzillament volat...

Després de la successió de ràpels arribem al coll

nord de l'Eiger (3.614 m) i encara no s'han acabat les dificultats. Cal crestejar i ascendir fins al coll sud. La roca calcària que hem trobat fins ara deixa pas al gneis. És una cresta mixta i penjada a banda i banda, equipada amb algun parabolt, algun pitó antic i algunes anelles... Per accedir al darrer gendarme hi ha un pas difícil assegurat amb una anella que ens costa bastant de passar. No és un pas evident. Ens ha atrapat la boira i no tenim clar si l'anella és per fer ràpel o per assegurar... Aquest pas és talment la superació de la proa d'un vaixell, amb l'anella a una banda i la continuació de la via a l'altra. Cal penjar-se de mans de manera obliqua i donar-se impuls cap a l'altre costat. No hi ha una posició còmoda de peus. La caiguda suposaria un pèndol d'una certa violència...

Superat el pas, arribem al punt més alt d'aquest tram (3.770 m). S'han acabat definitivament les dificultats. Deixem enrere la Mittelleggi i l'aresta sud... La roca i el mixt deixen pas a la neu. Davallem cap al coll del Mönch i sense problemes arribem al més que acollidor refugi del Mönch (3.657 m). Ens espera una bona cervesa, aigua i una cuina delicada, treballada i abundant. Des d'aquí, i ja sense problemes, en mitja horeta podem arribar a l'estació del cremallera de Jungfrauojch (3.454 m).

Dificultat: III, o IV⁻, segons les condicions. Hi ha 200 m de cordes fixes instal·lades, i els ràpels, equipats a la baixada –són de 25 m i amb una sola corda de 50 m n'hi ha prou.
Desnivell: 880 m de pujada i 740 m de descens.
Horari: 5-6 h de pujada i 5-6 h de baixada.

UNA TRAVESSIA PEL MASSÍS CENTRAL

El massís central de l'Oberland és una vasta extensió glacial presidida per la trilogia Eiger-Mönch-Jungfrau (l'Ogre, el Monjo i la Verge), acompanyada d'altres gegants alpins com el Finsteraarhorn o l'Aletschhorn, que per estètica i situació confereixen a la zona un caràcter sever, dur, auster, solitari i únic en tota la serralada alpina. Les aproximacions són tremendament llargues, els desnivells que cal superar són brutals i l'aïllament en tots els sentits és evident.

L'únic accés mecanitzat es fa a través del cremallera del Jungfrau. La resta d'entrades requereixen esforç, tècnica i paciència. L'any 1992 vam entrar des del poble de Fiesch tot remuntant la gelera d'Aletsch per ascendir al Jungfrau i al Mönch. Aquesta vegada, però, ho fem amb el cremallera i iniciem la ruta a Jungfrauojch.

Etapa 1

Jungfrauojch (3.454 m) – refugi del coll del Mönch (3.627 m) – ascensió al Mönch (4.107) i tornada.

Agafem el cremallera de Grindelwald a Jungfrauojch. Des de Jungfrauojch fan falta uns 30 minuts per accedir al refugi del coll del Mönch tot seguint una pista d'esquí amb la neu tractada per una retrac que dona voltes per aquí i que serveix per abastir el refugi.

La travessia entre el coll nord i el coll sud ens ofereix les darreres dificultats. Aquesta cresta culmina al cim del Mönch.

En Sergi mentre supera un primer tram de cordes fixes.

La cara nord del Gross Fiescherhorn es precipita 1.250 m sobre la gelera. És impressionant per l'altura i per l'extensió de l'aresta, que supera els 4 km de longitud. Al darrere, encara queda lloc per al Finsteraarhorn.

*Els descens
per l'aresta SE
del Gross Fiescherhorn.*

El refugi és una bona base per fer el Jungfrau, el Mönch i, òbviament, la via normal de l'Eiger, a més de ser un complement necessari per a moltes travessies.

El temps no acaba d'estar bé i aprofitem el dia per pujar al Mönch. Des del refugi és relativament senzill fer el cim; 2 h 30 min per a la pujada i 1 h 30 min per a la baixada són suficients. La dificultat en roca és de grau II. Cal parar atenció a l'aresta cimera, que és llarga i fina i el creuament entre cordades esdevé complicat. Té com a avantatge que es veu sencera —és a dir, des del punt on comença fins al cim—, la qual cosa permet —segons l'estat de la traça i la consistència de la neu— esperar l'estona que calgui per no creuar-se amb ningú ni haver de sortir de la traça —jels altres no ho fan mai! Per això, convé no matinar gaire.

De Jungfraujoch al refugi del coll del Mönch:

DP: 200 m	HP: 30 min
-----------	------------

Fins al Mönch:

DP: 500 m	DB: 500 m
HP: 2 h 30	HB: 1 h 30

Etapla 2

Refugi del coll del Mönch (3.627 m) – baixada per la gelera Ewigschneefäld fins a la cota 3.300 m – coll de Fiescher (3.923 m) – Gross Fiescherhorn (4.048 m) per l'aresta SE – coll de Fiescher (3.923 m) – Hinter Fiescherhorn (4.025 m) – baixada per la gelera Walliser Fiescherfirn fins a la cota 3.100 aprox. – refugi de Finsteraarhorn (3.048 m).

Sortim del refugi cap a l'est i després girem cap al sud seguint la direcció descendent de la vall. Té poca gràcia començar l'itinerari de baixada, però ens cal seguir la gelera Ewigschneefäld fins a la cota 3.300 m. No presenta cap dificultat. Pel bell mig hi ha una antiga traça de fa dies mig esborrada que seguim sense problemes.

Quan arribem als 3.300 m, a la nostra esquerra veiem el coll de Fiescher entre els dos cims que farem. Des d'aquí ens en separen 600 m de desnivell. Ens atensem tant com podem a la dreta, a l'esperó de roca que baixa del Hinter Fiescherhorn sense arribar a superar-lo en cap moment. Sense sortir de la neu. El darrer tram abans d'arribar al coll és força dret i hi falta una mica de neu. Fins ara l'ambient era gèlid, però quan sortim al capdamunt del coll ens toca el sol i ja és una altra cosa.

Des del coll (3.923 m) enfilem a l'esquerra (NO) l'aresta cimera (SE). Menys de 150 m de desnivell ens separen del cim. És una aresta mixta de segon grau que només presenta un problema amb el gendarme del principi, que podem flanquejar per la dreta (E) i deixar-lo a la nostra esquerra. És una aresta molt dreta i convé assegurar alguna tirada. El gneis és bo, però el precipici a banda i banda, especialment a l'esquerra, és brutal. Arribem al cim (4.048 m). Som al mig d'una zona glacial. Fem el descens pel mateix itinerari fins al coll.

I novament des del coll (3.923 m) enfilem ara cap a la dreta (SE). Un suau pendent de neu ens permet arribar al cim (4.025 m) sense tocar roca. L'ascensió és més senzilla, i el panorama, similar. Potser caldria destacar-ne la vista sobre l'aresta que ens separa del veí Gross Grünhorn, que es veu certament difícil.

I del cim, ja no tornem al coll. Enfilem directament cap a l'oest i anem perdent altura per la gelera de Walliser Fiescherfirn. És la tercera més llarga dels Alps però no la seguirem tota. Al principi és un gran altiplà que perd altura suaument. El creuem totalment cap a l'oest fins a atansar-nos a la paret de roca que tenim davant. Som a 3.600 m i baixem gairebé uns 500 m cap al sud sota l'amenaça dels seracs que pengen damunt nostre. És un tram en què cal anar ràpid, molt ràpid, ja que tot és ple d'esquerdes, ple de seracs, damunt dels nostres caps i per tots els costats. És una cascada impressionant i no tenim possibilitats d'escapolir-nos ni de protegir-nos enlloc si caigués alguna cosa...

Fora de la zona de perill, a partir de la cota 3.100 m aproximadament, ja només ens cal seguir per l'esquerra tota la gelera fins al refugi de Fisteraarhorn que tenim al davant (SE), apartat de la gelera, sobre un esperó de roca. Hi ha aigua. La guarda fa estona que ens controla i quan arribem ja ens crida pels nostres noms. Gairebé no hi ha ningú per aquí, tot i que som al mes d'agost.

Des del refugi veiem d'on venim, i davant (O) tenim el coll de Grünhorn, per on marxarem cap a Konkordia.

DP: 900 m	DB: 1.538 m
HP: 5 h	HB: 4 h

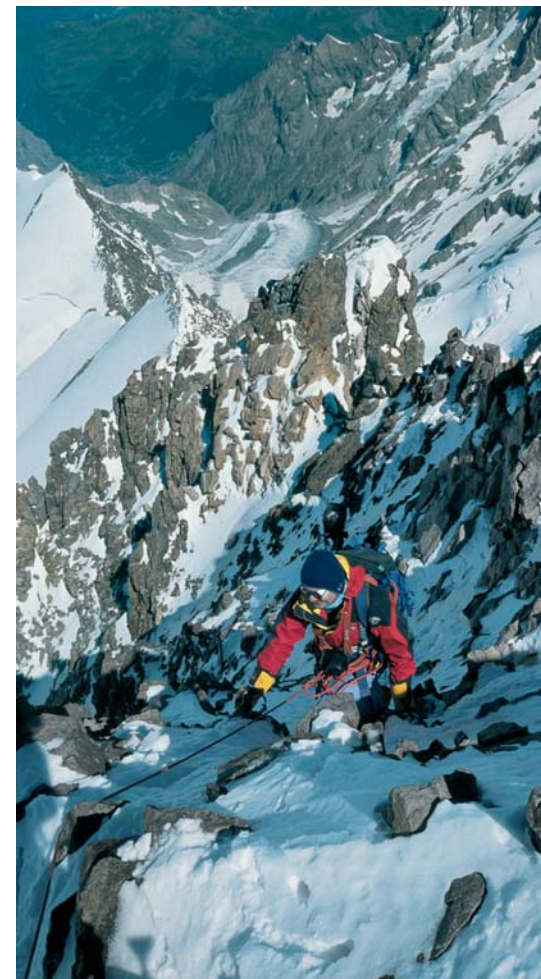
Etapla 3

Pujada al Finsteraarhorn (4.167 m) per la via normal del coll de Hugi i l'aresta NO

El Finsteraarhorn és el cim més alt de la regió. És una esbelta piràmide de roca i neu visible des de Grindelwald. És un cim solitari, allunyat i apartat de totes les rutes habituals.

L'aresta que farem, la NO —la normal—, des de lluny té forma de gep de drac. És senzilla i magnífica.

Des del refugi sortim per un sender de roca en direcció nord senyalitzat amb marques blanques i vermelles. Superem un centenar de metres i entrem a la neu. És una gelera força dreta. Ascendim sempre cap al nord fins a la cota 3.616 m. Aquest punt s'anomena Frühstücksplatz —que vol dir 'lloc d'esmorzar'—; de vegades cal seguir al peu de la lletra el que diuen les guies i, per tant, cal parar a fer un ganyip. Passos de roca i sender marcat. És el punt per on creuarem l'aresta SO que baixa del cim per continuar per l'altra gelera que, en direcció NE, ens permetrà accedir al coll de Hugi (4.088 m). En aquest tram els pendents de neu superen els 35°. Si fins ara tot era neu, ara, des del coll el terreny esdevé mixt. Avancem per la cara oest i les marques dels grampons a la roca ens porten a l'aresta NO, per on avancem fins al cim. La dificultat

CLAUDIA RAMOS

*Baixada per l'aresta
NO del Finsteraarhorn.*

Telefons útils

Emergències: 144
Rescat aeri (REGA): 1414

Oficina d'informació de Grindelwald

Tel.: 00 41 (0) 338 541 280
00 41 (0) 338 541 290
Fax: 00 41 (0) 338 541 295
www.grindelwaldsports.ch
info@grindelwaldsports.ch

A Internet

www.grindelwald.com
www.berneroberland.com
www.swisscampings.ch
www.youthhostel.ch
www.misuiza.com
www.jungfrauabahn.ch
www.sac-cas.ch
www.gps-tracks.com
www.slf.ch
www.meteosuisse.ch

Des del cim del Finsteraarhorn. Hi ha muntanyes de gel i geleres per tot arreu. La zona té un caràcter sever, dur, auster i solitari.

Bibliografia i cartografia

BIBLIOGRAFIA

BORRELL, Manel. «L'alta ruta. Els gegants de l'Oberland». *Vèrtex*, 178 (2001).

COULIN, David; LEUTHOLD HASLER, Barbara; MAIRE, Stéphane. *Par-delà les cimes. 50 courses de haute montagne dans les Alpes suisses*. Berna: Éditions Club Alpin Suisse, 2006.

DÜMLER, Helmut; BURKHARDT, Willi P. *Los cuatromiles de las Alpes*. Madrid: Ediciones Desnivel, 1998.

GROSSEN, Hans. *Los Alpes suizos: el Oberland Bernés (Eiger, Mönch, Jungfrau)*. Las 100 mejores ascensiones y excursiones. Barcelona: Ediciones Martínez Roca, 1985.

JOVER, Joan. «Mittellegi a l'Eiger. L'aresta perfecta». *Vèrtex*, 178 (2001).

MOSIMANN, Ueli. *Guide des Alpes Bernoises. Du Sanetsch au Grimsel* (selecció d'itineraris). Berna: Éditions Club Alpin Suisse, 2002.

CARTOGRAFIA

Finsteraarhorn, 1249 (mapa nacional de Suïssa a escala 1:25.000).

Grindelwald, 1229 (mapa nacional de Suïssa a escala 1:25.000).

Jungfrau, 264S (mapa nacional de Suïssa amb itineraris d'esquí, a escala 1:50.000).

és de grau II, i el gneis, excel·lent, però convé assegurar algun llarg perquè la qualitat de la neu no és extraordinària. Hi ha gel i moltes pedres que es mouen.

Al cim (4.167 m) hi ha una creu de ferro enorme i un panorama espectacular, muntanyes de neu i geleres per totes bandes. I poca gent, molt poca gent. Tornem per la mateixa ruta. Des del coll de Hugi es fa tremendament ràpid.

DP: 1.300 m	DB: 1.300 m
HP: 4 h 30 min	HB: 1 h (aresta) + 1 h 30 min

Etapla 4

Refugi de Finsteraarhorn (3.048 m) – gelera Fiescher (3.000 m) – coll del Grünhorn (3.280 m) – gelera Grüneggfirn fins a la plaça Konkordia (2.800 m) i pujada a Jungfrauoch per la gelera (3.454 m)

Des de la terrassa del refugi veiem el coll al qual ens dirigim. Sortim i baixem a la gelera per creuar-la d'est a oest. Suaument arribem fins al coll del Grünhorn (3.280m). Des d'aquí ja veiem la plaça Konkordia i el llunyà cim de l'Aletschhorn.

Sense més problemes baixem per la dreta de la gelera cap a Konkordia (2.600 m, aproximadament). Quan hi arribem, a la nostra esquerra, a la paret de l'esquerra veiem clavada una llarga escala que dona accés al refugi (2.850 m), que és al capdamunt de l'esperó. Està totalment reformat i és molt confortable.

Tal com hem baixat, hem quedat a la dreta de la plaça Konkordia, a la dreta de la gelera Grüneggfirn, sota un esperó de roca. En el mapa aquest esperó rocós apareix amb el nom de Grünegg. En cap cas hem d'anar cap al centre de la plaça. A la base d'aquest esperó hi ha un llac glacial que hem de flanquejar per la dreta, sota la paret, i progressar sobre la inestable morena amb el llac a l'esquerra. Fa de molt mal passar; del llac surt un riu molt ample que travessa tota la plaça, per la qual cosa és impossible creuar de cap manera. Evidentment, això canvia amb el temps però aquest any –juliol del 2006– és així.

Un cop superat el tram del llac cal tornar a entrar a la gelera i decantar-se cap a l'esquerra per anar guanyant desnivell poc a poc, sempre en direcció a Jungfrauoch. A la part alta, a partir de la cota 3.100 m aproximadament, les esquerdes estan tapades per la neu i passar-hi requereix la màxima precaució. Com és habitual no hi ha cap tipus de traça. Tot i que no ho sembla, són gairebé 800 m de desnivell que requereixen tres hores de marxa molt atenta. Volíem arribar abans de les dotze del migdia per aprofitar el descompte del tren, però se'ns ha fet tard i hem de pagar la diferència entre el nostre bitllet i la tarifa normal.

I un cop a Jungfrauoch... tren cremallera i cap a casa, no sense fer abans una cerveseta a l'estació intermèdia de Kleine Scheidegg, sota l'atenta mirada de la muralla que formen l'Eiger, el Mönch i el Jungfrau.

DP: 954 m	DB: 516 m
HP: 2 h + 5 h	HB: 1 h
DPT: 3.854 m	DBT: 3.854 m
HPT: 19 h 30 min	HTB: 9 h

DARRERES CONSIDERACIONS

A Grindelwald, a prop de l'estació, hi ha un centre d'informació turística. Una de les taules correspon a la companyia de guies i faciliten informació sobre l'estat de la muntanya –dir «faciliten» és una manera de parlar, la informació que els treus, a base d'insistència i ganes, és breu i concisa.

En qualsevol cas, com sempre, la dificultat de les ascensions i les travessies depèn de l'estat de la neu. L'any 1992 vam pujar en poc més de tres hores des del refugi Konkordia fins al refugi del Mönch. Un tronc que feia de pont facilitava un pas difícil a la gelera i l'estat de la neu era excel·lent. El 2001, en canvi, no hi

havia pont, ni feia cap falta, però la neu estava pitjor i vam necessitar més de quatre hores. Finalment, el 2006, l'estat de la neu era força dolent: tova, molt tova i abundant. A més, a la part alta de Konkordia hi havia un riu de dimensions considerables que ens va obligar a sortir de la gelera, entrar a la morena, flanquejar un estany glacial i tornar-hi a entrar... Tot plegat, una feinada i més de cinc hores de marxa. Potser ens estem fent grans, però... possiblement també, en llocs de tanta fragilitat, ens adonem que entre tots estem trinxant el planeta.

L'estat de la gelera d'Aletsch és bastant lamentable (agost del 2006). De fet, a hores d'ara, a l'estiu ja és possible accedir al refugi de Konkordia des de Fiesch, sense entrar de ple a la gelera. Hi ha una mena de camí per la morena que hi permet l'accés sense massa problemes si es va amb precaució.

Les muntanyes de l'Oberland, fins i tot durant el mes d'agost, estan poc transitades. D'una banda, té la gràcia de la solitud, però de l'altra, té l'inconvenient que cal obrir traça gairebé sempre; i obrir traça no només és dur físicament sinó que cal encertar la ruta, i quan es tracta de geleres d'aquestes dimensions el tema esdevé delicat i requereix molta atenció, experiència i sort. A més, les distàncies són llargues i en cas de mal temps la sortida és complicada. En qualsevol cas, l'ambient que s'hi respira val la pena.

Vam fer l'Eiger i la volta per Konkordia amb l'amic Sergi Sabaté entre el 9 i el 15 de juliol del 2006.

La travessia, la vam fer entre el 5 i el 14 d'agost del 2001, la Clàudia Ramos, el Sergi Sabaté, el Jordi Roca, el Jordi Mengual i jo, que anava prenent les notes.

Remuntada, des de Konkordia, cap a Jungfrauoch.